א. בײלין.

בְּלוּט און טְרֶעהרֶען

אָדֶער

דָאס פֶּערְאוּמְגְלִיקְטֶע

יוּדִישֶׁע לֶעבֶּען.

פרײ איבערזעצט פון ז. קאטליאר.

№ 5.

אדעססא, תרס"ו.

בדפוס האחים בלעטניצקי.

Дозволено цензурою. Одесса. 13 Февраля 1906 года.

Несчастная жизнь

перев. З. Котляра.

ОДЕССА.
Типографія Братьевъ Блетницкихъ, Полицейская, 21.
1906.

דרויסען איז אָסיען.

מ׳זעהט ניט קיין איין ליכטיגען שטראַל.

די זון האָט זיך בעהאַלטען.

דער הימעל איז בעדעקט מיט בלייערנע וואָלקען׳ס, שווערע און דונקעלע.

שווערע — ווי אַ טיעפער קומער. . .

דונקעלע — אַזוי ווי דאָס לעבען אָהן האָפנונג. . .

אַ קאַלטער ווינד שאָקעלט און טרייסעלט די בוימער און פון די פאַרוועלקטע בלעטער קאַפּען טראָפּענס טרעהרען. . .

די קיעוו׳ער גאַסען, וואָס רוישען אין זיי זענען שטענדיג פול מיט לעבען און בעוועגונג, די זעלבע גאַסען זענען איצט ליידיג און שטיל, מ׳זעהט קיין לעבעדיגען נפש ניט, ממש אַזוי ווי אָבגעשטאָרבען.

זעלטען נור קען מען בעמערקען דורך לויפען אַ פערוויקעלטע אַ געבויגענע פיגור, פערהילט אין אַ פּאַלטאָ אָדער דאָס גלייכען ווארימע קליידער.

די פיגור לויפט שנעל פאַרביי און ווערדט גיך אַנטרינען.

פון איינער פון די גאָר זומפּיגע גאַסען, אין דעם עק שטאָדט, איז אַרויס געקומען אַ יונגע פרוי זעהר לייכט געקליידעט און אין איהרע הענד האָט זי געטראָגען עפּעס אַ בינדעל אַ פּאַר וויקעלטס אין אַ אַלטען צוריסענעם וואָלענעם שאַל.

זי איז געגאַן גלייך און מיט קליינע טריט.

דער ווינד האָט געקרייזעלט און זיך געשפּיעלט מיט די האָר פון איהר צו בארשטענעם קאָפּף.

ער האָט זיך אַרינטער גע׳גנב׳ט אונטער איהר לייכט, דין און צוריסען קליידעל, וואָס ווערענדיג נאַס פון דעם רעגען האָט דאָס זיך צו געקלעבט צו איהר מאָגער ביינערינגען לייב. . .

זי האָט זיך אָבער, ווי ס׳ווייזט אויס, גאָר ניט געמאַכט דערפון...

איהרע טיפע אויגען, פון וועלכע ס׳האָט אַרויס געקוקט אַ טיפער און שווערער קומער, זיי זענען ווי פערפרוירען געוואָרען...

זי האָט גאָר ניט געזעהן און גאָר ניט געפיהלט. . .

דער גאָראָדאָוואָי מיט די גראָבע שנורבאַנט, וואָס ער איז גע־שטאַנען, איינגעהילט אין זיין רעגען מאַנטעל, אויף דעם פּאָסט — האָט זי איין רגע בעגלייט מיט זיין איינדרינגענדען בליק און איהר נאָך געשאָקעלט מיט דעם קאָפּף. . .

— היי, דו, באַבאַ! טרעט אָב אין דער זייט אַריין! — האָט געשריען אַ איזוואָזטשיק, וואָס ער איז נעבען איהר דורך געפאָהרען.

זי האָט אויף איהם אַפילו קיין קוק ניט געטהון און זי האָט זיך גאָר ניט צו געהערט צו זיין שרייען.

*   *

*

ס׳איז געווען אַ צייט, ווען איין בליק פון די צוויי אויגען, וואָס זיי זענען איצט פערפרוירען, האָט געמאַכט אַ געוואַלדיגען איינ־דרוק. . . און איין שמייכעלע אויף די ליפען, וואָס זיי זענען איצט פערשמאַכט, פערטרוקענט, האָט זעהר פיעל געווירקט. . .

ס׳זענען געווען יאָהרען, ווען דאָס האַרץ, וואָס ס׳איז איצט צו קלאַפּט אויף שטיקלעך, איז געווען פול מיט גליק און לעבענ׳ס־פריד...

ס׳זענען געווען טאָג, ווען דער איצטיגער צובראָכענער שאַר־בען, די פערוואוגעלטע נשמה, וואָס בלאָנזעט איצט אויף די קיוועץ גאַסען, האָט דערוועקט אין דעם האַרצען פון דעם וואָס ער האָט זי געזעהן ניט קיין מיטלייד נור קנאָה. . .

און די צייט, די יאָהרען און די טאָג זענען ערשט ניט לאַנג און ניט ווייט. . .

ערשט פינף יאָהרען זענען פאָראיבער. . .

ערשט פינף יאָהרען זענען פאָראיבער געגאַן זייט די יונגע פרוי האָט חתונה געהאַט מיט טראַכטמאַנ'ען, אַ צוואַנציג־יאָהריגער, שעהנער און געזונדער יונגער מאַן.

זי האָט איהם געליעבט מיט דעם גאַנצען ברען מיט דעם גאַנצען פייער פון איהר וועזן, עדעלען און גוט האַרץ, און מיט דעם גאַנצען הייסען געפיהל פון איהר לעבענדיגער זעלע. . .

זיי זענען געווען און זיי האָבען געלעבט גליקליך; און נאָך מעהר גליקליך זענען זיי געוואָרען, ווען ס'איז ביי זיי געבוירען גע־וואָרען דאָס קינד. . .

אָוועגד־צייט, ווען דער מאַן איז געקומען צו זיך אַ היים, פון דעם געשעפט, וואו ער האָט געדיענט, מיעד און פערמאַטערט — האָט ער אויפגעלעבט און זיך ערפרישט באַלד אַז אויף דער טהיר איז איהם אַ קעגען געגאַנגען זיין „טייבעלע" (אַזוי פלעגט ער רופען זיין פרוי) מיט דעם „פייגעלע" (אַזוי פלעגען זיי ביידע רופען דאָס קינד) אויף איהרע הענד.

ער האָט גאָר אין גאַנצען פערגעסען זיין מיעדקייט און זיין פערמאַטערטקייט בעת דאָס „פייגעלע" האָט צו איהם אויסגעשטרעקט די קליינע הענדעלעך און מיט די קליינעטשקע פוכקינקע פינגערלעך האָט עס איהם, דעם פאָטער, געגלעט און געקראַצט דאָס געזיכט, אָדער געפלאָנטערט און געריסען די האָר פונ'ם קאָפּ.

דער יונגער פאָטער האָט מיט אַ ברענענדיגער ליעבע, מיט אַ האַרץ פול מיט גליק, געקישט די ווייכינקע הענדעלעך און געטש־מאָקעט די פוכקינקע פינגערלעך פון זיין גאָלדענעם, טייערען פייגעלע.

מלאָכים פון פריעדען און גליק האָבען שטענדיג געשוועבט אין דעם וואהנונג פון דעם געליבטען פאָר־פאָלג.

דאָ, אין דעם וואהנונג פון דעם יונגען פאָר־פאָלג, האָט זיך די ליעבע געפונען אַ זיכערע נייסט. . .

דאָ האָט דאָס גליק זיך געפונען אַ שטענדיגע וואהנונג. . .

* *

*

מיט אַ רוהיג הארץ, פריי פון זאָרגען, האָט זיך טראַכטמאַן געזעגענד מיט זיין ליעב „טייבעלע", זיין יונגע שעהנע פרוי.

מיט אַ רוהיג האַרץ האָט ער געקישט זיין טייער „פייגעלע", בעת ער איז געגאַנגען צום „פריזעוו".

און פאַר וואָס זאָל ער טאַקי זיין אונרוהיג?

איבער וואָס זאָל ער טאַקי זאָרגען?

ער האָט זיך דאָך געשיידט פון זיינע ליעבע און טייהערע, „טייבעלע" און „פייגעלע", נור אויף עטליכע טאָג. . .

באַלד, שפעטער מיט עטליכע טאָג, וועט ער דאָך קומען צוריק, צו זיין „טייבעלע" און זיין „פייגעלע". . .

ער איז דאָך אַ בן־יחיד, אַ איינאיינציגער ביי זיינע עלטערן...

ער איז אַ „פערוועליגאָטניק". . .

איהם טאָר מען ניט און מ'קען ניט אָבגעבען פאַר אַ סאַלדאַט...

ער וועט ניט דיענען! . .

דער שיקזאַל אָבער האָט פון איהם ד'אָס מאָל געשפעט; מערדערש געשפעט. . . אָהן רחמנות אָהן באַרמהערציגקייט. . .

מעהר פון האַלב „פריזיוונוקעס" האָבען זיך ניט „געיאַוועט" צו דעם „פריזיוו". . .

פיעל יודישע יונגע לייט זענען געשטאָרבען, און נאָך מעהר האָבען עמיגרירט. . .

מ'האָט די טויטע ווי אויך די לעבעדיגע, די עמיגראַנטען, ניט אויסגעמעקט פון די „ספיסקעס". . .

די אַלע לעבעדיגע יונגע לייט, וואָס האָבען זיך יאָ „געיאַוועט" צום „פריזיוו" האָבען בעדאַרפט פערפולען די אַלע ערטער, פון די טויטע און פון די עמיגראַנטען. . .

און טראַכטמאַנ'ען האָט מען „צו גענומען" און „אָבגעגעבען" פאַר אַ סאַלדאַט. . .

און דאָס טייערע „פייגעלע" איז געבליבען אָהן אַ פאָטער און זיין יונגע מוטער, דאָס ליעבע „טייבעלע", איז געבליבען אָהן איהר געליעבטען. . .

טראַכטמאַנ'ען האָט מען באַלד אַוועק געשיקט אין דער מלחמה, „אויף דעם ווייטען מזרח". . .

און ער איז דאָרט, ווייט פון זיינע ליעבע, דערשאָסען געוואָרען...

אַ טויט-קויל האָט איהם געטראָפען אין זיין יונגען לעבעדיגען האַרצען.

און די אונגליקליכע „טייבעלע" האָט בעקלאָגט און בעוויינט איהר ליעבען און טייערען מאַן, וואָס ער איז דער'הרג'ט געוואָרען, און איהר גליקליך לעבען וואָס ס'איז צו שטערט און צו בראָכען געוואָרען. . .

אין אַ פינסטערען קעלער האָט זי געפונען אַ וואהנונג, פאַר זיך און פאַר איהר „פייגעלע". . .

און איהר פריהלינג איז פאָראיבער געגאַן. . .

איהר יוגענד איז אַוועק אויף אייביג. . .

און די רויזען זענען פערוועלקט געוואָרען — אַ טויט-בלאַסקייט האָט בעדעקט דאָס רויטקייט פון איהרע שענע באַקען. . .

און דער בלויער הימעל איז בעדעקט געוואָרען מיט שוואַרצע וואָלקען — איהרע אויגען האָבען געגאָסען מיט טרערען אָהן אויפהער...

נור דאָס „פייגעלע" האָט נאָך ניט געוואוסט פון זיין אונגליק...

אַ שטיק צייט האָט דאָס פייגעלע נאָך געקוקט אַרום און אַרום זיך, מיט בלאָנזענדיגע אויגעלעך, און געזוכט זיין פאָטער. . .

מיט דער צייט אָבער האָט דאָס „פייגעלע" פאַר געסען אין יין פאָטער. . .

און דער שרעקליכער און מורא'דיגער דלות איז געוואָרען אַלץ נאָהענטער און נאָהענטער. . . ווייסט איז ער געווען אַזוי ווי דער טויט, און פינסטער ווי דער קבר! . .

און אוים בעהאַלטען זיך פון איהם איז געווען אונמעגליך. . .

* *

*

זי האָט אָנגעהויבען זוכען אַ מקור פון וואָס צו ציהען איהר לעבענס מיטעל, צו פֿערדיענען אויף אַ שטיקעל ברויט. . .

די ערשטע צייט האָט זי געהאַנדעלט מיט בלומען און רויזען.

נאַכהער האָט זי געהאַנדעלט מיט אַלטע געטראָגענע קליידער און שמאַטעס. . .

און ס'זענען אָנגעקומען ביטערע און שווערע טאָג. . .

ס'זענען פֿאַר געקומען מינוטען, ווען דער שרעקליכער געדאַנק: זי זאָל ענדיגען מיט איהר פאַר שאָלטען לעבען... האָט זי זעהר געצווינגען. . .

זי האָט זיך אָבער געשטאַרקט, מיט אַלע מעגליכקייטען, אַרויס צו שלאָגען דעם געדאַנק פון איהר קאָפּף, בעת זי האָט אַ בליק געטהון אויף דער רייַנער נשמה, אויף איהר אייַנציגען קינד, דער אייַנציגער נשאר פון די פריהריגע גוטע יאָהרען. . .

— „ניין! — האָט זי צו זיך גערעדט — צו ליעב דעם „פייגעלע" דאַרף איך און מוז לעבען!"

לעבען? ניין, ליידען! . .

זי האָט בייַ זיך בעשטימט אַז איהר לעבען איז שוין טאַקי פאַר פאַלען געגאַן, אָהן זיסע האָפענונגען און אָהן הייסער ברענענדיגער ליעבע. . .

זי האָט שוין בײַ זיך ענטשלאָסען אַז זי איז טאַקי אַאיי־בּיגע אונגליקליכע. . .

ס'איז אָבער דאָך נאָך געבּליבּען איין ציעל. . . ס'איז נאָך פאַראַן איין ליכטיגער שטראַל, איין בּלישטשענדיגער פינק — איהר אייגציג קינד.

און זי האָט דאַריבּער געפּועל'ט בּײַ זיך — ליידען. . .

און זי האָט טאַקע געליטען. . .

* *

*

איינמאָל בּײַ דער נאַכט, בּעת זי איז געקומען אַהיים, האָט זי געטראָפען דעם נאַדזיראַטעל, פונ'ם אָקאָלאָדאָק, וואָס ער האָט אויף איהר געוואַרט.

ער האָט פון איהר געפאָדערט זי זאָל איהם ווייזען איהר „וואָהנרעכט"—אין קיעוו...

בּלאַס און פערטימעלט איז זי געוואָרען און איז אַזוי אָבּגע־שטאַנען עטליכע מינוט.

זי האָט אָנגעהויבּען אויס דערצעהלען דעם נאַדזיראַטעל און אויס גיסען פאַר איהם איהר בּיטער האַרץ. . .

זי האָט איהם דערצעהלט וויא אַזוי זי איז אונגליקליך. . . אַז איהר מאַן איז דער'הרג'ט געוואָרען אין דער מלחמה. . . אַז זי איז איצט אַ אָרימע אַלמנה. . . אַז איהר לעבּען איז שוין אויף אייביג פערלוירען. . .

דער נאַדזיראַטעל האָט אַלץ אויס געהערט מיט אונגעדולד. . . און אונוועלענדיג. . .

און אַז זי האָט געענדעגט איהר דערצעהלען, האָט ער זיך אויפגעהויבּען פונ'ם אָרט, וואָס ער איז געזעסען, און ער האָט איהר קאַלטבּלוטיג געזאָגט: אַז דאָס אַלץ, וואָס זי האָט איהם אויס דער־צעהלט געהער זיך מיט איהם גאָר ניט אָן. . . און אַז בּמשך פון איין וואָך דאַרף זי אַרויס פאָהרען פון קיעוו. . .

וואָהין וועט זי אַרויס פאָהרען? וואָהין וועט זי געהן און וואָהין וועט זי זיך ווענדען? . .

אין איהר געבורטס-שטאָדט?

זי איז דאָך אָבער דאָ אין קיעוו געבוירען געוואָרען!

איהר פאָטער און אַזוי אויך איהר מאַן האָבען געהאַט דאָס רעכט דאָ צו וואהנען. . .

וואָהין וועט זי זיך ווענדען מיט איהר קליין „פייגעלע״, איינע צליין, אַ עלענדע און אָהן אַ שום שטיצע? . . .

זי איז געזעסען פערטראַכט, פערטיפט אין געדאַנקען, און האָט זיך קיין ריהר ניט געטהון.

דאָס פערררעכערטע לעמפעל האָט בעלייכטעט איהר וואהנונג מיט אַ זעהר דונקעלער שיין. . .

דער פלאַם האָט געציטערט פאַר דעם ווינד, וואָס ער האָט אַריין געבלאָזען דורך דער צובראָכענער שויב פון דעם איינציגען פענ-סטער אין איהר וואהנונג. . .

שוואַרצע שטן'ס האָבען אַרום געטאַנצט אויף די ליידעגע ווענד, אויף דעם וויעגעלע, וואו דאָס קינד איז געשלאָפען און אויף איהר בלאַס געזיכט. . .

אַ שווערע שרעקליכע שטילקייט האָט בעהערשט דאָס צימער, און ס'האָט זיך געהערט נור דאָס וואָיען פון דעם ווינד אין דרויסען; ער וויינט מיט איהר צו זאַמען אויף איהר ביטער לעבען, און דאָס קלאַפען פון די טראָפען רעגען, וואָס האָבען מיט טרערען געקאַפּעט פאַמעלעך, נאַכלעסיג, אויף דעם דאַך און אויף דיא שויבען. . .

און פלוצלונג. . .

אַ פורכטבאַרע שטימע, אַזוי ווי דאָס גערויש פון אַ דונער, האָט זיך געלאָזט הערען אין דער שטילקייט פונ'ם קעלער, און די שטימע האָט איהר אַ טיעפען שניט געמאַכט אין איהר האַרץ.

איהרע פוס זענען אַזוי ווי מיט איין מאָל אונטער געהאַקט געוואָרען, און זי האָט אויף זיי ניט געקענט אַנשטעהן, און אַ שרעקליך געשריי האָט זיך אַרויס געריסען פון איהר פערביטערט האַרץ.

זי האָט אַ הוסט דערהערט. . .

און דער הוסט איז געווען זאָנדערבאַר און משונה. . .

זי האָט ניט געוואָלט גלויבען אַז דער הוסט האָט זיך אַרויס געריסען פון דעם קינד'ס האַלזעלע. . .

„וואָס איז דיר אַזוינס מיין קינד”? — האָט די אונגליקליכע אויסגעשריען מיט שרעק און זי האָט דאָס קינד באַלד געכאַפּט אויף איהרע הענד.

דאָס קינד האָט אָבער אויף איהר קיין בליק ניט געטהון. . . זיין גאַנצער קאָרפּער איז געווען פייכט פון שווייס...

„וואָס איז דיר נשמה מיינע, מיין טייערער, מיין ענגעל, מיין איינציגע האָפענונג”? — האָט די אונגליקליכע מוטער געשריען, געבראָכען די הענד און געציטערט פון שרעק. . .

זי האָט באַלד גערופען אַ דאָקטאָר.

דער דאָקטאָר האָט מיט זיינע פינגער געקלאַפּט אויף דעם קינד'ס הערצעלע, איהם אַריין געקוקט אין האַלז אריין. . .

אומזיסט האָט זיך די אונגליקליכע מוטער בעמיהט צו לעזען אויף די שטריכען פון דעם דאָקטאָר'ס געזיכט עט וואָס איבער דער לאַגע פון איהר קראַנק קינד. . . די שטריכען פונ'ם דאָקטאָר'ס געזיכט האָבען איהר גאָר ניט געזאָגט. . .

ער האָט „פערשריבען אַ רעצעפּט” און איז זיך אַוועק געגאַנגען.

. . . .

די אונגליקליכע איז גאַנצענע טאָג מיט גאַנצע נאַכט געזעסען געבען דעם קראַנקען „פייגעלעס” בעטעל און האָט זיך געשאָקעלט אַזוי ווי אַ פערווירטע.

ס'איז אַריבער איין טאָג, צוויי טאָג, ס'איז שוין אויך פאַראיבער געגאַן דער דריטער טאָג. . .

און די אונגליקליכע מוטער האָט קיין מידקייט ניט געפיהלט...

זי האָט אויף קיין איין רגע ניט אָבגעטרעטען פון דעם קראַנקענס בעטעל.

זי האָט שוין געזעהן אַז איהר קינד'ס לעבען איז אין אַ גרויסער סכנה. . .

זי האָט געפיהלט אַז איהר איינציגע האָפענונג, דאָס טייערע „פייגעלע", ווערדט אַנטרינען. . . אַז איהר איינציגע טרייסט דערווייטערט זיך פון איהר און ווערדט פערלוירען. . .

זי האָט געפיהלט אַז איהר לעבען בעהענגט אין דעם יונגען נשמה'לע. . . אַז מיט דעם ענדיגען זיך פון דעם קינד'ס לעבען, ענדעגט זיך אויך איהר לעבען. . . אַז מיט דעם אָבשטאַרבען פון איהר הערצליכען ליעבלינג וועט איהר לעבען קיין לעבען ניט זיין, און איהר לעבען וועט דאן זיין ביטערער פון'ם טויט. . . . .

. . . .

דעם זעכסטען טאָג איז צו איהר אַריין געקומען דער דוואָרניק, פער'שכור'ט, און ער האָט איהר שטרייננג געהייסען זי זאָל זיך מאָרגען אין דער פריה אַרויס ציהען פון איהר וואהנונג, ווייל אַזוי פאָדערט די פאָליציי. . . און אויב זי וועט ניט פאָלגען, האָט דער שכור'ער דוואָרניק זי געסטראַשעט, וועט ער זי מיט אַלע איהרע „בעבעכעס" אַרויס וואַרפען, מיט גוואַלד, פון דער שטוב אויף דער גאַס...

— „פאָהר קיין בערדיטשוב, אַז די האָסט ניט דאָס רעכט איה צו וואהנען, די „פראַקליאַטע זשידאָווקע"! — האָט דער דוואָרניק אויף איהר געשריען און געשפיגט. . .

„גאָט מיינער! — האָט דיא אונגליקליכע פערצווייפעלט געשריען — וואָס טהוט מען? וואָהין זאָל איך מיך שלעפען מיט אַ קראַנק קינד, ער וועט דאָך שטאַרבען אויפ'ן וועג.

זי איז אַרום געלאָפען אין איהר צימער הין און צוריק אַזוי ווי אַ געפאַנגענער פויגעל און זיין שטייגעל. . .

מיט ביידע הענד האָט זי זיך געחאַפט פאַר'ן קאָפף. . . די טרערען האָבען זי געוואָרגען. . .

„ניין, — האָט זי פלוצלינג אויס געשריען — איך וועל מיך פון דאַנען ניט ריהרען מיט מיין קראַנק קינד, ביז עס וועט צוריק ניט געזונד ווערען". . .

„איך וועל מיך ניט ריהרען פון דאַנען, איך זאָל אפילו שטאַרבען!..."

און אַ שרעקליכער מורא'דיגער געדאַנק איז איהר אַריין אין קאָפף אַריין. . .

אַזאַ געראַנק, וואָס ער האָט געוואָרפען אין קעלט איהר גאַנ־צען אונגליקליכען קאָרפער. . .

זי איז צו צו דעם קראַנקען'ס בעטעל און האָט אויף איהם אַריבער געבויגען איהר קאָפף.

„מיין קינד — האָט זי מיט אַ דער שטיקטער שטימע און מיט טרערען אין די אויגען געשריען — מיין איין אויג אין קאָפף. . . זאָלסט מיך ניט בעשולדיגען. . . נור צו ליעב דיר מיין טייערער. . . צו ליעב דיר האָב איך בעשטימט. . . איך בין און וועל בלייבען אַ ריינע. . . זעהר שווער. . . איך האָב אָבער קיין אַנדער מיטעל ניט. . . דיין לעבען פאָדערט דאָס פון מיר. . . דיין לעבען איז מיין לעבען. . .

און פלוצלינג האָט זי זיך אויפגעהויבען און אַזוי ווי פון אַ טיעפען שלאָף ערוואַכט. . .

איהר בליק האָט זיך בעגעגענט מיט איהר מאַנ'ס פאָטאָגראַפישע בילד, וואָס ס'איז געהאַנגען אויף דער וואַנד. . .

צוויי שוואַרצע רוהיגע אויגען האָבען אויף איהר געקוקט. . .

זי האָט מיט איין מאָל אוים געשטרעקט איהרע ביידע הענד צו דעם בילד, גלייך ווי זי וואָלט בעטען פערצייהונג. . .

און זי איז באַלד אַרוים גיך פון דער שטוב. . . . . .

. . . .

אָבענדס איז זי געקומען צוריק אַ היים. . .

איהרע אויגען זענען געווען רויטע און טריקענע. . .

רויטע פלעקען האָבען בעדעקט איהרע בלאַסע באַקען. . .

און אין דער האַנד האָט זי געהאַלטען:

אַ גע לבען ביריעט פון פּראָסטיטוטקעס. . .

- -

- -

דאָס קינד האָט בעקומען די קאָנוולסיאָן, דאָס קליינע מאָגערע קאָרפערעל האָט געציטערט, געפלאַטערט, דאָס אָטהמען איז איהם שווער געוואָרען. . . די ברוסט האָט זיך געהויבען, און דער דופק האָט געציטערט, געציטערט. . .

דער טויט איז שוין געוואָרען גאָר נאָהענט, ער האָט דאָ, אין דעם פינסטערען קעלער, אַרום געשוועבט. . . דאָס גערויש פון שוואַרצע פליגעל האָט זיך שוין געהערט אין דעם טיעפען

די אונגליקליכע האָט שוין אַרץ פערשטאַנען.
זי האָט געפיהלט אַז איהר איינציגע האָפענונג, איהר „פייגעלע״, וועט שטאַרבען, זי גוסס'ט שוין און אָט באַלד וועט זי געהן לאיבוד...

. . . .

אַ טיעפער תהום האָט זיך אונטער איהר געעפענט. . .
אַרום און אַרום איהר איז שטאָק פינסטער. . . ניטאָ אַפילו קיין איין ליכטיגער שטראַל. . . זי פאַלט און פאַלט. . . אָהן אַ שום האָפענונג אַז זי זאָל פון דעם פינסטערען תהום אַרויס. . .
איהרע בלאַסע ליפען האָבען געציטערט. . .

און אַ שרעקליכע קללה האָט זיך אַרויס געריסען פון איהר [...]רביטערט און צובראָכען האַרץ. . .

און אויף דער פייכטער פאָדלאָגע האָט זיך געוואַלגערט, נעבען [א]יהרע פוס —

דער געלבער בילינעט. : .

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

דאָס קינד איז געשטאָרבען. . .

* *
*

אַ לאַנגע צייט נאָך האָט זי געבלאָנזעט אויף די קיעווער גאַסען אָהן אַ שום צוועק. . .

און דער רעגען האָט געגאָסען אָהן אויפהער.

אָבגעריסינע שטיקער וואָלקען האָבען, אָהן אונפאַנג און אָהן ענדע, געשווימען אינטער דעם פינסטערען הימעל.

זי האָט זיך פלוצלינג אָבגעשטעלט נעבען אַ פראַכט שענער [...]נעבען טהעאַטער.